

stive Nakke og anerkende en Magt, han engang havde fornægtet? — Ydmyghed! Det var igen et af disse tunge Bibelord, hvis livsafgørende Betydning han begyndte at fatte. At være ydmyg — det var altsaa den sidste Vanskelighed. Det var Himlens Pris for at skænke Sjælen Fred.

Han løftede Hovedet. Endnu lød Klokken henne i Borup Kirke. Afstanden dertil var knap to Kilometer, — der vilde han altsaa endnu kunne komme tidsnok, tænkte han.

Han blev dog siddende endnu et Par Minutter. Men saa rejste han sig besluttet. Hastigt gik han bort bag om Haven og Parken.

Det lykkedes ham ogsaa at naa Kirken, inden Præsten var kommen paa Prækestolen. Gennem Vaabenhusets Dør lød Salmesangen ud til ham, og han blev staaende lidt og lyttede.

Han befandt sig i en egen Ophidselse, som i Grunden ikke havde synderligt med Andagt at gøre, endsige med Ydmyghed. Endnu da han stod med Haanden paa Dørklinken for at aabne, betænkte han sig. Der maatte i sidste Øjeblik en Viljesakt til. Han maatte ligesom trodse sin Omvendelse igennem for at faa Ende paa den.

Han søgte ind paa den bageste Bænk nærmest Døren; og da han først var kommen til Sæde og de spredt siddende Kirkegængere havde tilfredsstillet deres Nysgerrighed ved nogle Gange at vende sig om og kigge paa ham, faldt han hurtig til Ro.

Det var nu heller ikke en Forsamling, der var egnet til at holde Højtidelighedens Spænding vedlige hos ham. Præsten stod for Alteret og pudse sin Næse med megen Omstændelighed. Han vendte Ryggen til Menigheden, der ialt bestod af en halv Snes Personer, hovedsagelig ældre Folk